

11. søndag, år B

Hele den siste måneden, mai, var Marias måned, men juni er dedikert til Jesu hjerte fordi i denne måned, på 11. juni, feiret vi Jesu hjertefesten. I går feiret vi minnedag til Jomfru Marias rene hjerte. Det betyr at bønnen vår i denne måneden går fra vårt hjerte gjennom Marias hjerte til Jesu hjerte. I hele denne måneden ber troende guddommelige rosenkrans, novene og litaner til Jesu hjerte. Det viser oss hans høyeste form for kjærlighet. De hellige mystikere Margareta Maria Alacoque og Faustina Kowalska hjelper oss å forstå Jesu betingelsesløse miskunn for oss. «For hans smertefulle lidelses skyld, miskunn deg over oss og over hele verden».

I dag er også festen til den hellige Antonius av Padova, min skytshelgen. Han er egentlig fra Lisboa i Portugal, men mange kjenner ham som Antonius av Padova fra Italia. Han er den mest kjente helgen i denne Katolske kirke etter Maria og Josef. Ikke bare katolikker, men også mange andre fra forskjellige religioner har stor respekt og hengivenhet for ham, særlig når de har mistet eller glemte noe. La ham gå i forbønn for oss så at vi ikke glemmer at miskunnsrik Gud er vår Far i himmelen og at vårt hjerte ikke skal gå seg vill i denne verden.

Verdt å nevne at Jesu hjerte prester fra Tyskland var de første prestene som tjente på Stabekk. Og kapellet som var i søstrenes hus ved siden av kirken, som nå er vår parkingsplass var viet til Jesu hjerte før denne Mariakirken ble bygget. Vi har nede i menighetsalen det originale alteret av dette kapellet fra 1926.

Vi har bilder av den barmhjertige Jesus, og jeg har hørt at noen kaller det den polske Jesus. Jesus er bare én og han er den eneste frelser for alle. Hans miskunn er til alle synder fordi alle er Guds barn. Ikke bare katolikker eller kristne, men jeg har snakket med mange her i kirken, med andre religioner som kommer hit for å be. Det er Gud som inviterer alle til seg. Maria viser alle veien til Gud. Jesu hjerte venter bare på alle som ønsker hans kjærlighet og miskunn og dette trenger alle mennesker. Om dette hørte vi i dagens første lesning, «Jeg tar selv en kvist av toppen på en høy seder, fra dens øverste grener river jeg et fint skudd og planter det på et fjell som rager høyt; jeg planter det på Israels høye fjell. Det skal skyte grener og bære frukt og bli til en prektig seder. Alle slags fugler skal bo i den, alt som har vinger, skal holde til i skyggen av dens grener. Da skal alle trær på marken sanne at jeg er Herren. Det høye tre gjør jeg lavt, og det lave gjør jeg høyt. Jeg lar det friske tre tørke, og det tørre lar jeg spire. Jeg, Herren, har talt og vil la det skje». Dette er symbolsk språk og betyr at Gud selv passer på alle sine barn.

I den andre lesning hørte vi hvordan vår sjel savner sin Skaper. Kroppen vår er så opptatt med mange ting i verden og derfor vet det ikke, men sjelen vår vet veldig godt at vi er fra himmelen og at vi er pilgrimer her på jorden. Det sier den hellige Paulus, «Derfor er vi alltid ved godt mot, selv om vi vet at så lenge vi er hjemme i kroppen, er vi borte fra Herren. For vi vandrer i tro, uten å se. Men vi er ved godt mot, og helst vil vi flytte bort fra kroppen og hjem til Herren. Derfor setter vi vår ære i å være til glede for ham, enten vi er hjemme eller borte». La Gud velsigne oss alle som jobber veldig hardt for å gå tilbake til vårt fedreland som er himmelen hvor vår Gud Far er. «Hellige Gud, Hellige Sterke, Hellige Udødelige, miskunn deg over oss og over hele verden». Amen.

P. Anthony Erragudi SVD